

נחל זהר

פירושים וחיידושים בספר הזהר הקדוש
על סדר פרשת השבוע

על פי ההקדמות אשר בספר הקדוש ליקוטי מוהר"ן מברסלב זצוק"ל

בזהר דא יפקון ביה מן גלותא ברחמים

לחבון דרך הלימוד ומטרת עלון זה נא עיין בהקדמה בגב העלון

תרגום ללשון הקודש

זהר הקדוש - ואתחנן רס.

תיקון עשירי

בראשית, שי"ר תא"ב, וזהו השיר המשבח מכל השירים, תאב מכל השירים, ועליו נאמר שיר השירים אשר לשלמה, למלך שהשלים שלו, כך פירושו. ומתי יתעורר השיר הזה? בזמן שיאבדו סמא"ל והממנים שלו הרשעים מן העולם, ובאותו זמן אז ישיר משה, לא כתוב אז שר, אלא אז ישיר, והרי פירושו.

והשיר הזה באז, עולה בפה, אבל השיר הוא ודאי חכמת שלמה. באותו זמן ותרכ חכמת שלמה.

ומי העלה אותה למקומה? זה משה, וסוד הדבר - אז ישיר משה. באיפה מעלה אותה? בתלשא. הפתר הזה של תלשא היא י' ישיר, ותקום מן ה' של משה, ושורה על הראש של ו', ונעשית ז' בתר, ומעלה אותה עד המקום שנגזרה משם.

בשעולה אל י' העליונה נקראת שיר זכר, וכשיורדת אל ה' נקראת שירה. זהו שפתוב אז ישיר משה ובני ישראל את השירה הזאת ליהו"ה וגומר, שעליה נאמר אכן מאסו הבונים וגומר, שהיא אכן שפכה את צלם העבודה זרה. באותו זמן שנמחה הצלם של העבודה זרה, תדמות הרעה, נאמר בה והאכן שהפתה את הצלם נהיתה להר גדול ומלאה את כל הארץ. זהו שפתוב מלא כל הארץ כבודו, וכך עולה עד שלא מוצאים לה מקום, ושואלים המלאכים בגללה, איך מקום כבודו להעריצו, ולא מוצאים לה שעור, עד שאומרים ברוך כבוד יהו"ה במקומו, משום שפעלה אותו עד אין סוף, שהוא י' הראש של א'.

ואיפה עולה? בעמוד האמצעי שהוא ו', עמרה על ראשו. בשעולה העמרה על ראשו, נאמר בה אשת חיל עמרת בעלה, וכשיורדת תהתיו, נקראת בת זוגו יהודו, הוא כתר

תקונא עשיראה

בראשית שי"ר תא"ב, והא איהו שיר משופח מכל השירים, תאב מכל השירים, ועליה אתמר שיר השירים אשר לשלמה, למלך שהשלים שלו, הכי אוקמוהו, והאי שיר מתי יתער, בזמנא דיתאבדון סמא"ל ובמנן דיליה חייביא מן עלמא, ובההוא זמנא אז ישיר משה (שמות טו א), אז שר לא בתיב אלא ישיר, והא אוקמוהו.

והאי שיר באז, סליק בפומא, אבל שיר איהו ודאי חכמת שלמה, בההוא זמנא ותרכ חכמת שלמה (מלכים א ח י). והשיר הזה באז, עולה בפה, אבל השיר הוא ודאי חכמת שלמה. באותו זמן ותרכ חכמת שלמה.

ובאזן סליק לה לאתרה, דא משה, ורזא דמלך אז ישיר משה, באזן סליק לה בתלשא, האי תנא דתלשא איהו י' ישיר, ותקום מן ה' דמשה ושריא על רישא דו', ואתעבידת תנא ז', וסליק לה עד אתר דאתגזרת מתמן.

בד סלקא לגבי י' עלאה אתקריאת שיר זכר, וכד נחתא לגבי ה' אתקריאת שירה, דדא הוא דבתיב אז ישיר משה ובני ישראל את השירה הזאת לניי וגומר, דעלה אתמר (תהלים קיח כב) אכן מאסו הבונים וגומר, דאיהו אבנא די מחת לצלמא דעבודה זרה, בההוא זמנא דאתמחי צלמא דעבודה זרה דיוקנא בישא, אתמר בה (דניאל ב לה) ואבנא די מחת לצלמא הות לטור רב ומלאת כל ארעא, דדא הוא דבתיב (ישעיה ו ג) מלא כל הארץ כבודו, והכי סליקת עד דלא אשבחין לה אתר, ושאלין מלאכין בגינה איך מקום כבודו להעריצו, ולא אשבחין לה שיעורא, עד דאמרין ברוך כבוד יי' ממקומו, בגין דסלקא ליה עד אין סוף דאיהו י' רישא דא'.

ובאזן סליקת בעמודא דאמצעיתא דאיהו ו', עמרה על רישיה, בד סליקת עמרה על רישיה אתמר בה (משלי יב ד) אשת חיל עמרת בעלה, וכד נהיתה תחותיה אתקריאת

למעלה, הפתח של ספר תורה, בגללה נאמר ודאשתמש בתנא חלף, והיא נקדה של קמין א' למטה, כמו זה א יחודו למעלה הוא כמו זה א תג על ספר תורה, למטה כמו זה א' נקדה של התורה, ובגללה נאמר מגיד מראשית אחרית. בשהיא חיה ביניהם, אומרים ממקומו הוא יפן ברחמיו לעמו, בשהסתלקה מהם, שואלים איה מקום כבודו להעריצו. ובאותו זמן שעולה היא, כל החיות תרפינה כנפיהם. ומתי היא עולה למעלה? בעמדם ישראל בעמידה. זהו שפתוב בעמדם תרפינה כנפיהם, שעולה עד אין סוף לשאל מוזן מעלת העלות, וכשיורדת, יורדת מלאה מכל הטובות. באותו זמן החיות פותחות כנפיהן אליה בכמה שירות ותשבחות לקבל אותה בשמחה.

ובאותו מקום יורדת? באות ו' שהיא באמצע של א' עמוד האמצעי, בו קוראים לו שמע ישראל, שיר א"ל, ובאותו זמן שיורדת מה פתוב בחיות? ואשמע את קול כנפיהם. קם אליהו ואמר: רבי רבי, חזר בך, בודאי בשהיא עולה, כל החיות מצפצפות אליה בכמה שירים ותשבחות, והיא עולה על כלם עד אין סוף. זהו שפתוב רבות בנות עשו חיל ואת עלית על כלנה.

עד שקוראים לה ישראל למטה בקריאת שמע שתתד אליהם. ואיפה קוראים לה? עם בן זוגה שהוא ו', ישראל סבא, והוא שיר א"ל, השיר שלו, שאם לא קוראים לה בו, לא יורדת עליהם.

ובאותו זמן שיורדת, קושרים אותה בתפלה של יד למטה, שתהיה קשורה עמו, וסוד הדבר - ונפשו קשורה כנפשו, והקשר של שניהם הוא שור"ק למטה, ולמעלה שלשל"ת, תפלין על ראשו, בסוד הטעמים נקראת תנועה מהצד של הנקדה יחוד, וצריך להאריך אותה עם תנועה, שהיא רביע עד אין סוף למעלה, וצריך להוריד אותה בחיר"ק עד אין תכלית, לתמליך אותה על התחתונים.

בת זוגיה יחודיה. (דף כה ע"א) איהו תנא לעילא, תנא דספר תורה, בגינה אתמר ודאשתמש בתנא חלף, ואיהו נקודה דקמין א' לתתא, כגונא דא א יחודיה לעילא איהו כגונא דא א תנא על ספר תורה, לתתא כגונא דא א נקודה דאורייתא, ובגינה אתמר (ישעיהו מו י) מגיד מראשית אחרית.

כד איהו חיה ביניהו, אומרים ממקומו יפן ברחמיו לעמו, כד אסתליקת מיניהו, שואלים איה מקום כבודו להעריצו, ובההוא זמנא דסלקא איהו בלחו חיוון תרפינה כנפיהם (יחזקאל א כד), ואימתי סלקא איהו לעילא, בעמדם ישראל בעמידה, הדא הוא דכתיב (שם) בעמדם תרפינה כנפיהם, דסליקת עד אין סוף, למשאל מוזנא מעלת העלות, וכד נחיתת נחיתת מליא מכל טבין, בההוא זמנא חיוון פתחין גרפייהו לגבה, בכמה שירות ותושבחות לקבלא לה בחדות.

ובאן אתר נחתת באות ו' דאיהו באמצעיתא דא' עמודא דאמצעיתא, ביה קראן ליה שמע ישראל שיר א"ל, ובההוא זמנא דנחתת מה כתיב בחיוון (שם) ואשמע את קול כנפיהם.

קם אליהו ואמר רבי רבי חזור בך, בודאי כד איהו סליקת, בלחו חיוון מצפצפין לגבה בכמה שירין ותושבחות, ואיהו סלקא על בלחו עד אין סוף, הדא הוא דכתיב (משלי לא כט) רבות בנות עשו חיל ואת עלית על כלנה.

עד דקראן לה ישראל לתתא בקריאת שמע דתיחות לגביהו, ובאן קראן לה בבן זוגה דאיהו ו', ישראל סבא, ואיהו שיר א"ל, שיר דיליה, דאם לא קראן לה ביה לא נחתא עליהו.

ובההוא זמנא דנחיתת קשרין לה בתפלה דיד לתתא, דתתא קשורה עמיה, ורזא דמלה ונפשו קשורה כנפשו (בראשית מד ז), וקשר דתרווייהו איהו שר"ק לתתא, ולעילא שלשל"ת תפלין על רישיה, ברזא דטעמי אתקריאת תנועה, מפטרא דנקודה יחודא, וצריך לארבע לה בתנועה דאיהו רביע עד אין סוף לעילא, וצריך לנחתא לה בחיר"ק עד אין תכלית, לאמלכא לה על תתאין.

תורה פב חלק ב'

כי תצא למלחמה וכו' (דברים כא). בתיב: אָחור וקָדָם צָרְתָנִי (תהלים קל"ט) – זה בחינת כסדר ושללא כסדר. קדם הוא בחינת כסדר, בחינת אֶלֶף בית כסדר, ואָחור הוא בחינת תִּשְׁרֵ"ק שללא כסדר. וזה בחינת אָדָם וְחַוָּה, כסדר ושללא כסדר. הווי"ה במלוי אֶלְפִין גִּימטריא מ"ה – אָדָם, וְחַוָּה הוא בחינת: מַלְכוּת פֶּה וְתוֹרָה שֶׁבְעַל־פֶּה קָרִינָן לָהּ. וְחַוָּה לְשׁוֹן דְּבוּר, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (תהלים י"ט): וְלִילָה לְלִילָה יְחַוָּה דַּעַת, הִינֵנו מַלְכוּת פֶּה. כי המלכות נקרא דבור, על־שם כי אין מִלָּךְ בְּלֹא עֵם, וְאִין הָעֵם יוֹדְעִים רְצוֹנוֹ אֶלֶּא־אִם־כֵּן בְּשִׁחְמִלְךָ מִנְּלָה מִחֲשַׁבְתּוֹ וּרְצוֹנוֹ לְתוֹךְ דְּבוּרוֹ. נִמְצָא שֶׁעֵקֶר הַנְּהַגְת מַלְכוּתוֹ אִינוֹ אֶלֶּא עַל־יְדֵי דְבוּר, וְזֶה פְּרוּשׁ: מַלְכוּת פֶּה. וְזֶה שְׁאֵנוֹ רוּאִים, שֶׁלְּפַעֲמִים הוֹלֵךְ לְהָאָדָם שְׁלֹא כְּסֵדֶר, כִּי שְׁלֵמוֹת שֶׁל כָּל הַדְּבָרִים אִינוֹ אֶלֶּא כְּשֵׁהֶם מִיְחָדִים וּמְקַשְּׂרִים בּוֹ יִתְבַּרֵךְ, כִּי הַשְּׁלֵמוֹת וְהַמְּלִוי הוּא תְּחִיּוֹת. כי איבר שנסתלק ממנו תחיות, אָזִי נִקְרָא הַסְּרוּן. וְתְּחִיּוֹת הִיא הַמַּחֲזִין וְהַשֹּׁכֵל, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (קהלת ז): וְהַחֲכָמָה תִּתְחַיֶּה וְכוּ', וְהַחֲכָמָה הוּא בְּחִינַת "מֶה" – "כֶּה מֶה", מֶה חִינּוּ מֶה כְּחִנּוּ. ומה הוא אָדָם, כִּי לִית אָדָם בְּלֹא אֶלֶף, הִינּוּ הווי"ה בְּמַלּוּי אֶלְפִין. הִינּוּ תְּקֻד־שִׁי בְּרוּךְ־הוּא הוּא חִיּוֹת שֶׁל כָּל הַדְּבָרִים, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (נחמיה ט): וְאַתָּה מְחַיֶּה אֶת בָּלָם. נִמְצָא זֹאת הַבְּחִינָה מַלְכוּת, חוּה, כְּשֶׁהִיא מְקַשְּׂרֶת לְאָדָם, לְבְּחִינַת "מֶה", הִינּוּ לְתְּקֻד־שִׁי בְּרוּךְ־הוּא, אָזִי יֵשׁ לָהּ שְׁלֵמוֹת. כִּי הַשֹּׁכֵל שֶׁתְּקֻד־שִׁי בְּרוּךְ־הוּא שֶׁם בְּהַנְּהַגְת מַלְכוּתוֹ, בְּזֶה הוּא מְחַיֶּה אוֹתָהּ, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב: הַחֲכָמָה תִּתְחַיֶּה. וְנַחֲוֹ (תהלים כד): לָהּ הָאָרֶץ וּמְלוֹאָהּ – כְּשֶׁהָאָרֶץ, הִינּוּ בְּחִינַת חוּה מַלְכוּת, מְקַשְּׂרֶת לָהּ, אָזִי הוּא

במלאו ובשלמות. ומי שמתחלק בחינת חוה מלכות לעצמו, שאומר: אָנָּה אֶמְלֹךְ – בְּזֶה הוּא מְחַלֵּק וּמְפָרֵד אוֹתָהּ מִתְּקֻד־שִׁי בְּרוּךְ־הוּא, אָזִי אִינֶה בְּשְׁלֵמוֹת. כִּי עֵקֶר חִיּוֹתָהּ – "מֶה", הִינּוּ הַשֹּׁכֵל. וְזֶה (ירמיה י'): כִּי כָּל חֲכָמֵי הַגּוֹיִם וּבְכָל מַלְכוּתָם מֵאִין כְּמוֹךָ. פְּרוּשׁ: שֶׁכֵּלֶם אִין כֶּל־כָּךְ גְּדוּל לְתְּחִיּוֹת אֶת מַלְכוּתָם, וּכְשֶׁהוּא מְחַלֵּק אֶת מַלְכוּת לְעַצְמוֹ, אָזִי הוֹלֵךְ לוֹ שְׁלֹא כְּסֵדֶר, כִּי הוּא כְּתוּב בְּחִינַת שְׁלֹא כְּסֵדֶר, הִינּוּ מַלְכוּת, חוּה, תִּשְׁרֵ"ק. וּכְשֶׁזֹּאת הַבְּחִינָה חוּה הִיא מְקַשְּׂרֶת לְהָאָדָם, הִינּוּ לְתְּקֻד־שִׁי בְּרוּךְ־הוּא, אָזִי הוֹלֵךְ לוֹ כְּסֵדֶר, כִּי בְּאַתֵּר דְּאִית דְּכֶר, נִקְבֵּה לֹא אֲדַכֵּר תְּפִין (זוהר חוקת קפג ועיין זוהר בא דף לח לט). נִמְצָא כִּי בְּחִינַת חוּה שְׁלֹא כְּסֵדֶר נִתְּבַמְּלִים עַל־יְדֵי הָאָדָם כְּסֵדֶר: וּבְחִינַת כְּסֵדֶר נִקְרָא יוֹד. שְׁמַלְכוּת הַנִּקְרָא דְּלֵת, לִית לָהּ מִגְּרָמָה בְּלוּם, וְתְּקֻד־שִׁי בְּרוּךְ־הוּא מְמַשֵּׁד לָהּ חִיּוֹת הַחֲכָמָה, הַנִּקְרָא יוֹ"ד, וְנַחֲוֹ: יוֹ"ד וְיָ"ו דְּלֵת. וְזֶה: אָחור וקָדָם צָרְתָנִי וְתִשְׁתַּעַל עָלַי כְּפֹךְ – אֵל תִּקְרֵי כְּפֹךְ, אֶלֶּא כְּפֹךְ, הִינּוּ יוֹד גִּימטריא כָּף. וּכְשֶׁמְחַלֵּק אֶת הַד' לְעַצְמוֹ וּמְמַשֵּׁד לְעַצְמוֹ חִיּוֹת מְמַנָּה, אָזִי נַעֲשִׂית לוֹ שְׁלֹא כְּסֵדֶר: דְּוִי – מִיּוֹד נַעֲשֶׂה דְּוִי. וְזֶה (ישעיה א): וְכָל לִבָּב דְּוִי, כִּי כְּשֶׁהוֹלֵךְ לְאָדָם שְׁלֹא כְּסֵדֶר, זֶה לוֹ מַחְלַת לֵב, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (משלי יג): תוֹחֲלַת מְמַשְׁכָּה וְכוּ'. וּכְשֶׁרוּאָה אָדָם בְּעַצְמוֹ, שֶׁהוֹלֵךְ לוֹ שְׁלֹא כְּסֵדֶר, יִדַּע שֵׁישׁ לוֹ גְּדִלוֹת, הִינּוּ: אָנָּה אֶמְלֹךְ – יַעֲשֶׂה תְּשׁוּבָה וַיִּשְׁפִּיל אֶת עַצְמוֹ, וַיְהִי בְּחִינַת "מֶה", כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (שמות טז): וְנַחֲנוּ מֶה, וְאָזִי נִחְזַר חוּה לְבְּחִינַת אָדָם, לְבְּחִינַת מֶה, וְנַעֲשֶׂה כְּסֵדֶר, הִינּוּ אָחור וקָדָם וְכוּ' כְּפֹךְ חִינּוּ יוֹ"ד:

ועקר התשובה הוא בחדש אלול, כי הם ימי רצון, שעלה משם לקבל לחות אחרונות ופתח דרך כבושה לילך בה. ויתדרך

שְׁעֵשֶׂה מִשָּׁה הוּא כֹּה, שְׁמִשָּׁה קִשֶׁר אֶת עֲצָמוֹ אֶפְלוֹ לַפְּחוֹת
שְׁבִי־יִשְׂרָאֵל וּמָסַר נַפְשׁוֹ עֲלֵיהֶם, כְּמוֹ שְׁכֵתוֹב (שְׁמוֹת ל"ב): וְאִם
אֵין מַחְנֵי נָא. וְזֶה פְּרוּשׁ (שְׁמוֹת ל"ה): וַיִּקְהַל מֹשֶׁה וְכוּ' – שְׁמִשָּׁה
הָיָה מְאֻפֵּס וּמְיַחֵד וּמְקַשֶּׁר אֶת עֲצָמוֹ עִם כָּל יִשְׂרָאֵל, אֶפְלוֹ עִם
הַפְּחוֹת שְׁבַפְּחוֹתֵימָם. וְזֶה פְּרוּשׁ (תְּהִלִּים נ"ג): כִּלּוֹ סָג יַחְדָּו –
אֶפְלוֹ כְּשֶׁאֵנִי רוֹאֶה אֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל, שְׁפָג מִכָּל וְכָל מִתְקַדוּשֵׁי
בְּרוּךְ־הוּא, אֶפְלוֹ עַל־פִּיכֵן צָרִיךְ אֲנִי שֶׁנִּהְיָה יַחְדָּו – צָרִיךְ לִיחַד
וּלְקִשֶׁר עִמּוֹ, כְּמוֹ שְׁעֵשֶׂה מִשָּׁה. כִּי יֵשׁ בְּחֵינֵת אֱלֹקוֹת אֶפְלוֹ
בְּדִיּוּטָא הַתְּהִינָה, אֶפְלוֹ בְּעֵשְׂרָה כְּתָרֵי דְמִסְאָבוּתָא, לְקָיָם
(תְּהִלִּים ק"ג): וּמְלֻכּוֹתוֹ בְּכָל מְשָׁלָה. וְזֶה בְּחֵינֵת חִירִיק, כְּמוֹ
שְׁכֵתוֹב (בַּת"ז תי' י' דף כה): וּבְחִירִיק לְאַנְחָתָא לָהּ לְתַתָּא,
לְהַמְלִיךָ לָהּ עַל תַּתְּאִין. נִמְצָא שְׁבַפְּחוֹת מִיִּשְׂרָאֵל יֵשׁ בּוֹ בּוֹדָאי
אֵינָה אֱלֹקוֹת, וְעַל־יְדִינָה אֲנִי יָכוֹל לְהִיֵּת יַחְדָּו עִמּוֹ, וְזֶה: כִּלּוֹ
סָג יַחְדָּו. וְעוֹד זֹאת הַבְּחֵינָה הִיְתָה לְמִשָּׁה, כִּי כָּל מִה שְׁעֵלָה
לְמַעְלָה יוֹתֵר עֲלִיּוֹנָה, מְצָא שֵׁם אֱלֹקִים, כְּמוֹ שְׁכֵתוֹב (שְׁמוֹת
י"ט): וּמִשָּׁה עָלָה אֶל הָאֱלֹקִים. כִּי בְּגִשְׁמִיּוֹת אֲנִי רוֹאִים, שְׁיֵשׁ
אָדָם שֶׁהוּא לְמַטָּה בְּדַחְקוֹת, אֲזִי הוּא עוֹבֵד הַשֵּׁם וּמְכִיר אוֹתוֹ,
וּכְשֶׁהוּא נִתְעַלָּה לְמַעְלָה, שֶׁנִּתְעַשֶּׁר, אֲזִי הוּא שׁוֹכֵחַ בְּהַקְדוּשֵׁי
בְּרוּךְ־הוּא. וְדוֹד אָמַר (תְּהִלִּים קל"ט): אִם אֶפְסָ שְׁמִיּוֹת שֵׁם אֶתָּה
– אֶפְלוֹ בְּשִׁמּוֹת שֵׁם יֵשׁ הַקְדוּשֵׁי־בְרוּךְ־הוּא, בְּכָל עֲלִיָּה וְעֲלִיָּה
צָרִיךְ לְמִצָּא שֵׁם הַקְדוּשֵׁי־בְרוּךְ־הוּא. וּמְצִינּוֹ שְׁאֵלִישְׁע אַחַר עָלָה
לְרַקִּיעַ עַל־יְדֵי שָׁם, וְאֶפְלוֹ עַל־פִּיכֵן כִּפָּר בְּעֶקֶר (חֲגִיגָה יד). וְהַדְּבָר
תְּמוּנָה, כִּי אֲדַרְבָּא, כִּי כָּל מִה שֶׁאָדָם נִתְעַלָּה בְּיוֹתֵר, בּוֹדָאי הוּא
יוֹתֵר קְרוֹב לְאֱלֹקוֹת, כִּי כָּל הַטּוֹב הוּא אֱלֹקוֹת, כְּמוֹ שְׁכֵתוֹב
(תְּהִלִּים קמ"ה): טוֹב ה' לְכָל, וְאֲנִי רוֹאִים בְּהַפָּךְ – כְּשֶׁאָדָם בָּא
בְּעִשְׂרֵרוֹת, בְּטוֹב, אֲזִי הוּא שׁוֹכֵחַ בְּהַקְדוּשֵׁי־בְרוּךְ־הוּא. וְתַדְעַ,
שֶׁזֶה בְּחֵינֵת (בְּרַאשִׁית כ"ז): וְתַכְּהֵינָה עֵינָיו מִרְאוֹת, מַחְמַת

שֶׁנִּתְקַרַב בְּיוֹתֵר אֶל הָאֹר אֱלֹקוֹת, אֲזִי הָאֹר מַכְהָה עֵינָיו
וּמְזִיק לוֹ, כְּמוֹ כְּשֶׁאָדָם מִסְתַּכֵּל בְּעֵצָם הַשְּׁמֵשׁ, אֹר הַשְּׁמֵשׁ מְזִיק
לְעֵינָיו. אֲבָל יֵשׁ בְּחֵינֵת סְגוּלָה, כְּמוֹ שְׁכֵתוֹב (ת"ז תי' יח דף לא):
וּסְגוּלָה כַּד אֵיחֵי בֵּין תְּרִין דְּרוּעִין דְּמַלְכָּא, שֶׁזֶהוּ בְּחֵינֵת (שְׁמוֹת
ל"ג): וְשִׁכְתִּי כְּפִי עֲלִיךָ, כִּי בְּלֹא זֶה הִיְתָה עֵצָם אֹר הַכְּבוֹד מְזִיק
לְמִשָּׁה, כְּמוֹ שְׁכֵתוֹב (שֵׁם): כִּי לֹא יִרְאֵנִי הָאָדָם וְחֵי, וְרֹאֵת אֶת
אֲחוּרֵי וְכוּ'. וְזֶה שְׁבַקְשׁ דְּדוֹד: וְאַחַר כְּבוֹד תִּקְחֵנִי (תְּהִלִּים עג)
– תִּקְרַבְנִי בְּהַתְקַרְבוֹת שֶׁל מִשָּׁה, שְׁבַקְשׁ מִמֶּךָ הִרְאֵנִי נָא אֶת
כְּבֻדְךָ (שְׁמוֹת שֵׁם), וְהִרְאֵתָ לּוֹ אֶת אֲחוּרֵי כְּבוֹדְךָ, כְּמוֹ שְׁכֵתוֹב:
וְשִׁכְתִּי וְכוּ' וְרֹאֵת אֶת אֲחוּרֵי :

וּכְשֶׁהוֹלֵךְ לְאָדָם שְׁלֹא כְּסָדֵר, זֶהוּ הַתְּנַגְּדוֹת הֶרְצוֹן – אֲנִי
רוֹצֵה שְׁיִהְיֶה בֵּן הַדְּבָר, וְהַדְּבָר לְהַפָּךְ, שְׁלֹא כְּסָדֵר. וְזֶה בְּחֵינֵת
מְלַחְמָה, כִּי כָּל מְלַחְמָה הוּא הַתְּנַגְּדוֹת הֶרְצוֹן, הוּא בְּחֵינֵת
שְׁלֹא כְּסָדֵר. וְזֶה: כִּי תֵצֵא לְמַלְחָמָה – כְּשֶׁהוֹלֵךְ לָךְ שְׁלֹא כְּסָדֵר,
הֵינִי הַתְּנַגְּדוֹת הֶרְצוֹן, וּנְתַנּוּ ה' אֱלֹקֶיךָ בְּיָדְךָ – שְׁיִתְבַּטֵּל כָּל
רְצוֹנוֹת נֶגֶד רְצוֹנָה, שְׁיִלֵּךְ לָךְ כְּסָדֵר כְּרְצוֹנָה, אִמְתִּי כַּד וְשָׁבִית
שְׁבִי – כְּשֶׁתִּהְיֶה בְּבְחֵינֵת מָה, כְּשֶׁתִּמְשִׁיךְ לָךְ אֱלֹקוֹת, הוִי"ה
בְּמִלּוֹי אֶלְפִין. וְזֶה פְּרוּשׁ מַחְשָׁבָה – חֲשַׁב מָה (זוּהַר בְּרַאשִׁית
כד ותיקון סט). כְּשֶׁתִּקְשֶׁר תְּמִיד בְּמַחְשַׁבְתְּךָ אֱלֹקוֹתוֹ. וְזֶה
בְּחֵינֵת (ש"ה ש"ז): מִלָּךְ אֲסוּר בְּרַחֲמִים – בְּרַחֲמֵי מַחֲזִין דִּילָךְ.
וְזֶה: וְשָׁבִית שְׁבִי – שְׁתִּמְשִׁיךְ "מָה" בְּתוֹךְ מַחְשַׁבְתְּךָ, שְׁתִּקְשֶׁר
אֱלֹקוֹתוֹ בְּמַחְשַׁבְתְּךָ, כִּי כָּל דְּבָר שֶׁנִּמְשָׁךְ מִמָּקוֹם גְּבוּהָ נִקְרָא
שְׁבִי, כְּמוֹ שְׁכֵתוֹב (תְּהִלִּים ס"ח): עֲלִיתָ לְמַרוֹם שְׁבִית שְׁבִי,
וְעַל־יְדִינָה יִתְבַּטְּלוּ כָּל הַמְלַחְמוֹת וְכָל הַרְצוֹנוֹת נֶגֶד רְצוֹנָה.
וְזֶה הַפּוֹד נִרְמָזוּ בְּעֵיֶן הַחַיִּים, בְּהַקְדָּמָה בְּכָלֵל יט, וּבְכַוְנָת שֶׁל

מאחר ואין מובא בליקוטי מוהר"ן לימוד על זהר פרשיות דברים כמעט, לכן נלמד בהתיקונים כמנהג ישראל ללמודם באלול. ונחלק הלימוד בתיקון יוד לכמה שבועות בלי נדר לכן יש לשמור העלונים כסדר לקשרם זה לזה.

תקונא עשיראה

בְּרֵאשִׁית שִׁיר תֵּאָבֵב, וְהָא אִיהוּ שִׁיר מְשׁוּבַח מְפָל הַשִּׁירִים, תֵּאָבֵב מְפָל הַשִּׁירִים, וְעֵלְיָה אֶתְמַר שִׁיר הַשִּׁירִים אֲשֶׁר לְשִׁלְמָה, לְמַלְךְ שְׁחַשְׁלוֹם שְׁלוֹ, הִכִּי אֲוֹקְמוֹהוּ, וְהָא שִׁיר מְתִי יִתְעַר, בְּזִמְנָא דִּיתְאָבְדִין סַמְא"ל וּמְזִמְנֵן דִּילִיָּה חֵיבִיָּא מִן עֲלְמָא, וּבְחַהוּא זְמָנָא אִזִּי שִׁיר מְשָׁה (שְׁמוֹת מו א), אִזִּי שֶׁר לֹא כְּתִיב אֱלֹא יִשְׂרָאֵל, וְהָא אֲוֹקְמוֹהוּ. – הנה כאן המקום להתבונן מעט על פי דברי רבינו הקדוש כי בראשית אשר הוא הצירוף אותיות המלה הראשונה בתורה כסדר רצונו והכמתו יתברך, אות' ב' ואות' ר' בסדר עולה אך ב' היא אות שניה בסדר הא-ב אות ר' שלישית מהסוף ועתה חוזר לאות א' ראשונה ואחריה ש' וביחס אליה היא בסדר העולה, אחריה אות י' ואות ת' בסדר עולה ועוד יש להתבונן כי ר' ש' ת' של בראשית המחלוקות בדילוג שווה בתוך המילה הם ממש כסדר סוף הא-ב אך ב' א' י' הוא שלא כסדר וכסדר ואין אתנו יודע עד מה סוד העניין והכמת הנהגתו יתברך אשר דיבר לגלות מלכותו בתורה, אך רק להיות צופה מרחוק על סדרי בראשית אשר בחכמתו יתברך ולהאמין שכל מה שעובר עלינו גם אם נראה לנו לפי חכמתנו הדלה, שאינו כסדר, הנה באמת הוא כסדר אשר חייבה חוכמתו יתברך למען נשוב אליו לקבל טובו.

והנה בזה התיקון רשב"י מאיר עינינו סוד צירוף סדר מיוחד אשר במילה בראשית המגלה בתוכו שתי תיבות אשר יתגלה סדר הנהגת פעולתם בעיקר לעתיד לבא בגאולה במהרה בימינו אמן והוא בסירוס סדר תיבת בראשית להיות צירוף שיר תאב, וזהו שיר משובח כמעלתו מכל השירים, ומה היא מעלתו? שהוא שיר תאב מכל השירים, כי השיר עצמו מגלה בתוכו תאבון והכיסופים של הצדיק משה שהוא בחינת מה, המחבר המלכות הוה לקב"ה בבחינת מ"ן דהיינו שיעורר כל ישראל גם כן לזה זה התיאבון להשלמת חסרון התגלות האלוקות בכל המדרגות, וכן יעורר בשירו אשר בפיו את השתוקקות קב"ה לכנסת ישראל להאיר בכל המדרגות שלהם אפילו בדיוטא התחתונה בבחינת מ"ד למלא חסרונו, עליו נאמר שיר השירים אשר לשלמה, למלך בחינת מלכות הוה הנכללת על ידי בחינת מה באד"ם השלם בחכמתו הוא קב"ה שהשלום שלו, כי לו השלום והשלמות למלא החסרון להמשיך החיות למלכות על ידי דיבורי החכמה, וכך העמידו חז"ל פירוש המלה שלמה, כי שלמה המלך החכם באדם להיות מלכותו נכללת באדם, אשר המשיל משלים והלביש חכמתו בדיבורו רמז בסדר אותיות שמו על האלוקות שבו, כי בעת

ששלט בכיפה ובזמן הלבנה בתקופתו הייתה במלואה ללא חסרון ושכן השלום בעולם הכל היה בזכות שהיה הפך בחינת אנא אמלך למרות שהיה מלך אלא נתן המלוכה למלך מלכי המלכים. ואותו שיר של חיבור ויחוד אדם והוה, להיות הוה מלכות פה נכללת בשלמות באדם עד שאינה זכרת כלל כביכול, מתי יתעורר בעולם לגלות שלמות החכמה והחיות כסדר הראוי בייחוד קב"ה ושכינתיה? בזמן שיאבדו ס"מ המחטיא הרבים לקחת המלכות לעצמם, בבחינת אנא אמלך שהוא שורש כל החטאים, הפך ניתנת המלכות לה' יתברך להיות נכלל בו על ידי עשית רצונו והכמתו, כי הס"מ הוא מלאך המוות בחינת תכלית חסרון החיות הפך החכמה המחייבה והממלאה ומשלימה. והממונים שלו כביכול שהם ממונים עליו לתת לו כוה, הם הרשעים במעשיהם הלוקחים המלכות לעצמם. והנה בעת בא משה משיח, מלך המשיח ויאיר אלוקותו אפילו בדיוטא התחתונה וכן יאיר לרמים במעלה גם כן אלוקותו יתברך אשר שם, על ידי זה יתנו כולם המלוכה לה' יתברך ויתבטל המוות מן העולם מפני ריבוי החכמה ודעת שתתגלה. ובאותו זמן שיתבטל הגאווה בחינת אנא אמלך, אז ישיר משה, לא כתוב אז שר בלשון עבר אלא אז ישיר ודרי פרשהו, כי מכאן לתחיית המתים לתורה, כי יקום משה בתחייה וחיות וחכמה ושלום ושלמות אשר לו למלא חסרון השכינה, כי יוד של ישיר על שם החכמה המחייבה נאמר בחינת כסדר, היא חכמתו יתברך אשר ניתנה למשה והיא המשלימה החסרון, הפך בחינת הס"מ שיתבטל אז מן העולם כנ"ל ויש לרמוז כידוע סדר האותיות אשר שלמה אותיות למשה.

וְהָא שִׁיר בְּאָז, סְלִיק בְּפִימָא, אֲבָל שִׁיר אִיהוּ וְדָא חֲכָמָת שְׁלִמָה, בְּחַהוּא זְמָנָא וְתֵרַב חֲכָמָת שְׁלִמָה (מלכים א ה ו). – ואותו שיר תאב המגלה התכללות הוה באדם, מלכות בקב"ה, שהוא בחינת בא"ז (כמובא לקמן התיקון הנ"ל) שהוא גימטריא ה' כנגד צירוף יאהדונה"י אשר לו ה' אותיות והוא רמז על בחינת מלכות הנכללת בו"א, זה השיר עולה להיות משובח כראוי לעורר למעלה היחוד, עולה בפה בחינת מלכות כי הכל תלוי בעבודתנו בדיבורי האמונה והתפילה להיות נכללים בו יתברך בבחינת שפלות ותשובה בוודי דברים כידוע, והכל על ידי הצדיק משה המאיר בכל המדרגות אלוקותו יתברך לחזקו בין בעליה בין בירידה לתת כוח למלכותו יתברך, כי אמנם מצד אחד הוא תלוי בנו בבחינת מלכות פה אב"ל באמת שיר הוא ודאי בחינת התעוררות מלמעלה למלא חסרון שלנו על ידי החכמה, לכן ודאי השיר הוא חכמת שלמה בחינת הנהגת המלכות על ידי הדיבור אשר מלוכשת בו חכמתו יתברך, וכן הוא על ידי הצדיקים בבחינת משה המאירים בחידושם חכמתו יתברך ואור אלוקתו ורחמנותו כדי שנאמין ונדע כי המלכות לו היא. והוא נמצא עמנו בכל דרגה ועל ידי זה נוכל לשוב אליו, כי על ידי החכמה של שלמה, החכמה המלוכשת במלכות בחינת מלך שהשלום שלו, היא שלמות החכמה והחיות הממלאה כנ"ל כל המדרגות באור אלוקותו יתברך, עד שדייקא על ידי זה נעשה כסדר. כי

אנו צריכים בהתעוררות שלנו בתשובה להשיב המלכות לה' הפך בחינת אנא אמלוך, והוא על ידי שפלות והוא בחינת התעוררות מלמטה, אך באמת העיקר על ידי חכמת הנהגתו דייקא הנעלה שלפעמים היא בחינת שלא כסדר אשר דייקא זה היא המגלה לנו שפלותינו כמה אנו רחוקים מן החכמתו ומלכותו יתברך ועל ידי זה דייקא משיבים המלוכה והבן. והוא גם נרמז במשנה בסוטה כי בסוף עקבתא דמשיחא מרם הגאולה יהיה הכל בחינת שלא כסדר, בת קמה באמא כלה בחמותה בן בנבל אביו וכו' וכו', כי הוצפה יסגה להיות שלא כסדר, אנשי הגבול אשר בחוץ יסובבו בתוך העיר וכו' וכו' ואין לנו אלא להיות שפלים בתשובה ולהשען על אבינו שבשמים, בבחינת מה, שעל ידי זה יהיה נעשה בחינת הוה נכללת באד"ם כנ"ל בחינת יחוד קב"ה ושכינתיה בחינת א"ז. ובאותו הזמן, א"ז כשמשנה ישיר בענותו ויגלה החכמה המלוכשת בדבורי השיר דייקא ותרב חכמת שלמה, כי תרבה הדעה כמים לים מכסים, כי על ידי גילוי חכמתו לנו, נתעורר כל אחד להכלל גם הוא בחכמה העליונה בחינת מחשבה, חשוב מה, על ידי בחינת נחנו מה. ותרבה החכמה גם מצדנו להיות מושפעת בנו שהוא ענין השבח שבשיר כנ"ל, כי שבח הוא התרבות שפע החכמה.

וּמֵאֵן סְלִיק לָהּ לְאַתְרָהּ, דָּא מְשָׁה, וְרִזָּא דְמִלְחָה אֶז יִשְׂרָאֵל מְשָׁה, בְּאֵן סְלִיק לָהּ בְּתִלְשָׁא, הָאֵי תַנְגָּא דְתִלְשָׁא אִיחֵי י' יִשְׂרָאֵל, וְתַקְוִים מִן ה' דְּמְשָׁה וְשָׂרְיָא עַל רִישָׁא דְו', וְאַתְעֵבִידת תַנְגָּא ז', וְסְלִיק לָהּ עַד אֲתֵר דְאַתְגַּזְרַת מִתַּמְנָן. – וּמִי יַעֲלֶה אוֹתָהּ אֵת הַמַּלְכוּת לְמַקְוֶמָה לְהוּיֹת נִכְלַלַת בַּקְבָּה, בְּחִינַת הוּהּ בְּאֵדָם, עַד שְׂבַחֲחִינַת שְׁלֹא כַסְדֵר וְרִצּוֹן אִישׁ נִכְלַל בְּבַחֲחִינַת כַסְדֵר וְרִצּוֹנוֹ הַעֲלִיּוֹן יִתְבַרֵךְ, שֶׁהַרִצּוֹן הוּא בְּחִינַת כֵּתֵר כִּידוּעַ שְׁמַעֲלַת הַחֲכָמָה, כִּי רִצּוֹנוֹ יִתְבַרֵךְ לְגַלּוֹת רַחֲמָנוֹתוֹ וְטוֹבוֹ עַל יְדֵי מַלְכוּתוֹ, מִתְגַּלֶּה עַל יְדֵי שְׁאֲנוֹ מִקְבְּלִים מַלְכוּתוֹ וּמְקִיּוּמִים רִצּוֹנוֹ בְּשִׁפְלוּתוֹ וְתִשׁוּבָתוֹ. וּמִי הוּא זֶה הַמַּעֲלֶה הַמַּלְכוּת עַד הַכֵּתֵר וְהַרִצּוֹן הַעֲלִיּוֹן כְּנ"ל, זֶה מְשָׁה אֲשֶׁר פִּתַח דְרֶךְ כְּבוֹשָׁה בְּאֵלּוֹל לְהֵאִיר הַחֲכָמָה וְהַחַיּוּת אֱלוֹקוֹת בְּכֹל הַמַּדְרָגוֹת לְהוּיֹת נִכְלָלִים בּוֹ יִתְבַרֵךְ, כִּי הוּא בְּעַצְמוֹ נִכְלָל בְּכֹל יִשְׂרָאֵל בְּכֹל דְרָגָה שֶׁהֵם אֲפִילוֹ בְּדִיּוּטָא הַתַּחְתּוֹנָה בְּחִינַת חִירִיק, בְּחִינַת כּוֹלוֹ סָג אֲנִי עִמּוֹ יַחֲדוּי, לְקִיּוּם וּמַלְכוּתוֹ בְּכֹל מְשָׁלָה, שְׁעַל יְדֵי זֶה אֲנַחְנוֹ עוֹשִׂים רִצּוֹנוֹ וּמְקַבְּלִים עוֹל מַלְכוּתוֹ. וְסוּד הַדְּבָר, אֶז יִשְׂרָאֵל מְשָׁה כְּנ"ל צִירוּף אֶז שֶׁהוּא יַחֲדוּ יֵאֱהַדוֹנָה, בְּחִינַת יַחֲדוּ אָדָם וְהוּהּ כְּנ"ל וְכֵן וְרִמּוֹ אוֹת יוֹד שֶׁל יִשְׂרָאֵל עַל שֵׁם הַעֲתִיד וְהַתְּחִיּוּהּ, שְׁעַל יְדֵי הַמְשַׁכֵּת חַיּוּת הַחֲכָמָה לְמֵלָא הַחֲסָרוֹן נְעִשִׂית פְּעוּלַת הַיְהוּד שֶׁל א"ז וְכֹל זֶה עַל יְדֵי מְשָׁה שֶׁהוּא בְּעַל דַּעַת הַחֲכָמָה הַנְּמַשְׁכֵּת מַלְמַעֲלָה אֲלֵינוּ בְּכֹל הַמַּדְרָגוֹת, בְּאִיזָה טַעַם עֲלִיּוֹן שֶׁל נִיגוֹן וְרִצּוֹן וְהַשְׁתַּקְקוֹת עֲלִיוֹנָה, שֶׁהוּא מַעַל הַחֲכָמָה הַמְּלוּכְשֵׁת בְּאוֹתִיּוֹת, טַעַם הַמְּחִייה הַחֲכָמָה, שֶׁהוּא הַמְּחִייה הָאוֹתִיּוֹת, אֲשֶׁר מַעֲלָה אוֹתָהּ אֵת הַמַּלְכוּת? מַעֲלָה אוֹתָהּ בְּטַעַם תִּלְשָׁא, הוּא הַרִצּוֹן הַעֲלִיּוֹן הַמַּתְלַבֵּשׁ בְּחֲכָמָה הַמַּתְלַבֵּשֵׁת בְּדִיּוּרֵי הַמֶּלֶךְ הַנְּמַשְׁכִּים לְהֵאִיר עַל יְדֵי מְשָׁה אֲפִילוֹ בְּדִיּוּטָא הַתַּחְתּוֹנָה הָאֲחוּזִים בְּמַקּוֹם הַקְּלִיפּוֹת, בְּעִשְׂרָה כְּתָרִי בְּמַסָּאבוֹתָא וְרִצּוֹנוֹת רַעִים, עַד שִׁישׁ בְּכוּחוֹ שֶׁל מְשָׁה, הַמֵּאִיר לְרַחוּקִים אֲשֶׁר שֵׁם, לְתַלְוֵשׁ אוֹתָם מִמַּקּוֹם הַקְּלִיפּוֹת

שהיו אחוזים שם, לעלותם בתשובה ולעלות מלכותו יתברך עד אין סוף. הנה זה הכתר של מעם תלשא שהוא סימן עיגול ככתר אשר לראש, עם קו קטן הנוטה לצד ימין הנמשך ממנו בחינת המשכת הרצון על ידי החכמה שבדיבור, בחינת מלכות פה, בחינת המשכת אור החכמה בבחינת חסדים מצד הימין היורדים למטה בצמצום גבורות חיתוך אותיות הדיבור היוצאים מן הפה. הנה זה הכתר שהוא רצונו יתברך, הוא בחינת י' של ישיר, שהוא בחינת כסדר, בחינת אד"ם אשר לו המלוכה, כי יוד היא נקודה עגולה גם כן ככתר, או יאמר כי יוד על שם החכמה אשר בקוצה הוא הכתר והרצון שמעליה, ותקום ותעלה הנקודה העגולה בחינת יוד להיות כסדר להיות משפיעה בבחינת זכר, מן ה' של משה כי על אות ה' של משה מעליה טעם התלשא, כי הכתר והרצון העליון מאיר במשה ונותן לו דעת וחיבור להתחבר יהודי עם כל מדרגות ישראל, בחינת כולו סג יחדיו, אפילו אלו שלקחו המלכות לעצמם בחינת אנא אמלוך, והם נרמזים באות ה' של משה בחינת מלכות, הנרמזת גם בה' אחרונה של שם הוי"ה. ומשם מן המלכות שהיא אות ה' של משה העולה, עולה גם אות י' חכמה ומתגלה כוח המחיה וממלא. ובכחו של משה כנ"ל להאיר לאלו שבדיוטא התחתונה, בחינת מלכות פה שלא כסדר, עד שהוזרים להיות כסדר על יד בחינת מה, אזי תקום משם מלכותו יתברך עד הכתר, שנכללים בו יתברך על ידי קיום רצונו ומחשבתו יתברך, ושורה המלכות העולה על ראש של ו', דהיינו שעולה מעל החכמה בחינת ראש של ו', שהיא התורה אשר בה החכמה הנמשכת דרך צינור אות ו' בדיבורי התורה, שעל ידה מנהיג העולם וכן שמלכות אמונה עולה מעל חכמתו שבראשו לנסות הבין את בחינת שלא כסדר, כי אי אפשר להבין הנהגת חכמתו יתברך במוחנו אל באמונה בחינת מלכות אות ה'. ועל ידי עליית מלכות מעל הראש, ונעשית אות ו' כאות ז' אשר עליה עתה עיגול רצון המלך המתקיים ועולה מלכותו, כי אות ז' היא נקודה ותג שמעל הו' והוא גם בחינת צורת מעם תלשא כנ"ל, עיגול כתר וקו מתחתיו, דהיינו דייקא על ידי דעתו של משה להתכלל עם כל המדרגות, דייקא על ידי זה עולה מהם המלכות עד הכתר, שמתגלה שגם מה שלא כסדר ורצון איש באמת הוא רצון האד"ם העליון, ומעלה את המלכות זה טעם התולש אותה ממקום הקליפות והוזרת להיות עד המקום שנגזרה משם, כי במחשבתו יתברך שקדמה לבריאה, המלכות ועולם התחתון באמת היו מעל כל העלמות, כי סוף מעשה במחשבה תחילה, כי כל עולמות העליונים ואפילו החכמה העליונה נבראו כדי שיתגלה ותעלה מלכותו מאתנו דייקא, דהיינו שכל הנהגת חכמתו העליונה כרצונו העליון יתברך היא המנהגת העולם, והעיקר היה כדי שאנו נמליך המלך, כי אין מלך בלא עם הבוחר להיות בבחינת מה, בזכות משה המאיר בהם השפלות, על ידי אור החכמה שמאיר להם במקומם כדי שיעלו על ידי השפלות. שאז מתגלה בסוף המעשה, המחשבה תחילה, כי מאיר לישראל המחשבה תחילה, שאפילו השלא כסדר נמשך ממנו יתברך כדי שיתגלה בחינת כסדר, שכל זה הוא בחינת מה שמעלה אותה את המלכות שלא כסדר עד למקום שנגזרה משם שהוא רצונו הקדום יתברך להטיב

ולרחם, אשר בשביל זאת הוכרח כביכול לגלות הרחמנות על ידי צמצום החכמה בדיבור, בחינת מלכות, שהיא הבחירה שלנו לעלות מלכותו. כי דייקא על ידי עלית המלכות, על ידי התשובה, אנו משיגים ראשית מחשבתו מדוע מנהיג בחינת של כסדר בתחילה בחינת אהור וקדם צרתני, כי דייקא על ידי בחינת הושך האהור שלא כסדר, מתגלה יתרון האור של בחינת כסדר. וזאת החכמה של יתרון האור מן החושך היה בתחילת המחשבה והרצון העליון. ועתה מתגלה ועולה וחוזר למקומו הראשון. והבן היטב.

כד סלקא לגני י' עלאה אתקריאת שיר זכר, וכד נחתיא לגני ה' אתקריאת שירה, הדיא הוא דכתיב אז ישיר משה ובני ישראל את השירה הזאת ליי' וגומר, העלה אתמר (תהלים קיח כב) אבן מאסו הבונים וגומר, דאיהו אבנא די מחת לצלמא דעבודה זרה, בההיא זמנא דאתמחי צלמא דעבודה זרה דיוקנא בישא, אתמר פה (דניאל ב לה) ואבנא די מחת לצלמא הות לטור רב ומלאת פל ארעא, הדיא הוא דכתיב (ישעיה ו ג) מלא כל הארץ כבודו, והכי פליקת עד דלא אשפחין לה אתר, ושאלין מלאכין בגינה איה מקום כבודו להעריצו, ולא אשפחין לה שיעורא, עד דאמרין פרוד כבוד יי' ממקומו, בגין דסלקא ליה עד אין סוף דאיהו י' רישא דא'. – כאשר עולה המלכות אל י' החכמה כנ"ל, ואל כתר התלשא שמעלה ה' של משה כנ"ל דהיינו כאשר על ידי עבודתנו בבחינת שפלות ותשובה אנו נותנים המלוכה לה' יתברך ומתגלה רצונו, אזי מתגלה כי הוא המהיה בחכמתו הכל, שהוא בחינת אות יוד כסדר, היא החכמה, אזי נקראת המלכות בעצמה שיר בלשון זכר, כי נכללת באדם, כי באתר דאית דוכרא נוקבא לא אדכר תמן, כי הוזרת למקומה הראשון בראשית מחשבתו ורצונו יתברך כנ"ל כי עתה עיקר התפעלות הנפש היא מהתגלות החיות הממלאה הבריאה. וכאשר יורדת שוב מן החכמה אל ה' אחרונה היא המלכות להיות שוב שלא כסדר בחינת אהור, אזי נקראת שירה בתוספת ה' שהיא בחינת מלכות המקבל מהשיר, אך ניכרת בפני עצמה, כי בשביל הבחירה מנהיג ה' יתברך שוב ירידת המלכות ממקורה שבחכמה להיות מתעלה על ידי מעשי בני ישראל בכל פעם בבירורים חדשים בתוספת כוח על ידי שהייתה נכללת קודם בזכר. דהיינו שנשאר לנו רשימו ממילוי וחיות החכמה ועל ידי זה דייקא אנו מקבלים שוב עולם מלכות שמים. וזהו שכתוב אז ישיר משה כנ"ל ובני ישראל המהוברים עימו יחדיו, בחינת כולו סג יחדיו, על ידי שיר שהמשיך להם על ידי ניסים של קריעת ים סוף אפילו לדיומא התחתונה בחינת מה שראתה אפילו שפחה על הים, כי שרו השיר להיות המלכות נכללת ולא נזכרת, אך עתה שוב יורדת למדרגת, את הם כ"ב אותיות כסדר א' עד ת' יהוד קב"ה ושכנתיה הנקראת את כידוע, השירה הזאת היא המלכות הנקראת זאת כידוע, שהיא גם מלכות פה כנ"ל, שרים יחדיו לה', לחבר הוה לאדם, על ידי רשימו של השיר כנ"ל המביא לשירה החוזרת לה' כנ"ל. ויאמרו לאמר אשירה לה' להמליכו כי גאה גאה על גאווותנים להשפיל בחינת אנה אמלוד של המצרים. שעליה על המלכות הנכללת בחכמה

נאמר אבן מאסו הבונים היא החכמה, כי בחכמה יבנה בית היא המלכות כידוע הנקראת אבן, כי א' של אבן היא בחינת אלפך חכמה וכן אלף היא יוד ואו דלת המשכת החיות למלכות בחינת ד' דלית לה מגרמא כלום ועוד א' היא אות מילוי שם הוי"ה אדם כי החיות ממלאה החסרון וזהו גם א-בן חכמה הממלאה את ב"ן הוי"ה במילוי ההין שכנגד המלכות כידוע, והחכמה המנהיגת את בחינת חוה, מאסה את אלו הלוקחים המלוכה לעצמם ונותנים אחיזה לעשרה כתירין דמסאבותא, אך עתה בעלית המלכות בחזרה למקום שנגזרה משם הייתה שוב לראש פינה, שהיא עתה בעליתה אבן שמכה ומכניעה צלם העבודה זרה, בחינת עשרה כתירין דמסאבותא שיש להם אחיזה על ידי בחינת אנה אמלוד. באותו זמן שנמחה הצלם של עבודה זרה, הדמות הרעה של עשר ספירות טמאות דמות אדם דקליפה, הלוקחת דמות המלך לעצמה, נאמר בה במלכות העולה כנ"ל והאבן שהכתה את הצלם נחיתה להר גדול ורב בתשבחות של ישראל המשבחים אותו יתברך בשירת הים, ועל ידי עלית המלכות לחכמה נמשכת שוב החיות מן החכמה ומתמלאת הארץ, בחינת לה' הארץ שהמלכות עולה לה' בחינת אד"ם אזי ומלאה, שנמשך לה חיות החכמה למלא החסרון. זהו שכתוב מלא כל הארץ כבודו, שכבודו ורצונו יתברך וחכמתו המנהיגת מתלבשת בדיבור, בחינת רכי יוחנן קרא למניה מכבודא, שהחכמה מתכבדת ומתלבשת למלא ארץ המלכות פה, כי מתגלה עתה כי חיות החכמה מאיר במקומות הרחוקים בחינת מלכותו בכל משלה בחינת חיריק. וכך עולה בכל פעם שעולה ויורדת שוב לברר ברורים ועולה שוב ונמשך לה חיות החכמה עד שנכללת באד"ם ולא אדכר תמן, בחינת עד שלא מוצאים לה מקום, שלא נכר מקומה מרוב התכללות בקב"ה, ושואלים דרי מעלה המלאכים בגללה, איה מקום כבודו להעריצו, בחינת אם אסק שמים שם אתה, שמרוב קרבת המלאכים לריבוי האור אין רואים גודל עלית המלכות של הקב"ה על ידי תשובת ישראל, ושואלים איה מקום המלכות אשר בה מלובשת כבוד החכמה, כי לא נזכרת ונכרת לדרי מעלה, ולא מוצאים לה למלכות שיעור מרב שנכללת באין סוף שאין לו שיעור, עד שאומרים דייקא ברוך כבוד ה' הוא קב"ה ממקומו הנעלם ובלתי מושג, וגם מלכותו אינה ניכרת ונזכרת ונמצאת משום שמישה על ידי שירתו ושירת ישראל המקבלים ממנו, מעלה הוא אותו את המקום והמידה והשיעור של עולם והארץ הזאת, עד אין סוף, שהוא י' חכמה וקין י' אשר אין סוף מקיף לו ללא שיעור, שהוא בחינת אות י' הוא הראש של הא' המצורפת בצורתה מאותיות י' ו' ד' כסדר. שנמשך החיות כסדר עד שעולה המלכות עד אין סוף כנ"ל.

עלון זה מטרתו לעודד את הציבור לגלות ולחדש בהבנת מאמרי זוהר, על פי תורותיו של רבנו הקדוש, אשר המה הקדמות עמוקות לכל חלקי התורה ובפרט ללימוד זוהר, כפי המובא בדבריו: "אמר התורה שלי היא כולה הקדמות" (שיחות הר"ן קצ"ט). והוא בעיקר לפי הכלל החמישי לדרך לימוד ליקוטי מוהר"ן המובא בספר ביאור הליקוטים להרב רבי אברהם בן רבי נחמן זצוק"ל. וזה לשונו "...הוא כל מקרא או מאמר חז"ל, שמזכיר קצת מאתו לאיזה ענין, פורש בוונתו על כל הענין ונכנס ונתבאר כל המקרא והמאמר חז"ל בזה הענין". עכ"ל. כלומר שכללי התורה וההקדמות שמביא רבינו הקדוש בתורתו המה מפרשים את כל המאמר שמביא בדבריו רק את חלקו בספריו. והבא לעיין בתורתו ובזוהר, יראה בעיניו ממש איך כל כללי תורתו נמצאים בכל מאמר זוהר והוא פלאי. ויש להבין קצת הענין בפרטות כי ידוע אשר נשמת רבנו הקדוש נשמת רשב"י אחת המה, כמובא רמז לכך בספר כוכבי אור, כי גימטריה נחמן בן שמחה וכן גימטריה שמעון בן יוחאי חושבן דין כחושבן דיון. לכן נרמז אור חכמתם הגדול בשם העלון נחל זהר, שהרי נחל הוא על שם הנחל נובע מקור חכמה המאיר ומגלה זהר רשב"י הנסתר, שהוא אור זוהר הקדוש. נא ונא ראו בעצמכם לחדש בדרך לימוד זה להוציא עצות למעשה ולהתחזקות בעבודת ה' ויתקיים בנו מאמר זוהר: **כהאי חיבורא דילך דאיהו ספר זוהר, יפקון ביה מן גלותא ברחמי. במהרה בימינו אמן.**

עצות על פי הלימוד

א. **קשורא אדם בעצמו שהולך לו שלא כפדר, ידע שיש לו גדלות. ועשה תשובה וישפיל את עצמו ויהיה בבהינת מ"ה, ואז יחזר לילך לו כפדר:**

ב. **עקר התשובה הוא בהדש אלול, כי הם ימי רצון שעלה משה לקבל לוחות אחרונות ופתח דרך תשובה לילך בה. ועקר דרך התשובה שעשה משה, הוא לידע שהשם יתברך בכל מקום, ולמצא השם יתברך בכל מקום, בכל הירידות שבעולם ובכל העלויות שבעולם. כי לפעמים עלידיי שהאדם עולה למעלה כגון שנתעשר, אזי הוא שוכח בהקדוש ברוך. גם אפילו בעבודת ה' מצינו, שיש שעלה למעלה גדולה וכפר בעקר רחמנא לצלן. עלינו צריה לבקש מהשם יתברך שימרחו בהתקרבות שלא יזיק לו. וכן בכל הירידות שבעולם ח"ו, אפילו בדייקא התחתונה, אפילו בעשרה בתרין המסאבותא, גם שם צריכו לקשר את עצמו להשם יתברך, כי מלכותו בכל משלה. וענין כל זה**

בהתחזקות ובמקומות אחרים:

תפילה על פי הלימוד

ונבונים בכלי השפלה. מכל שפן וכל שפן אלפי אלפים ורבי רבבות קל וחומר עד אין קץ, פגום ונשחת, דל ואביון כמוני, חלוש דעה, חלוש בן כמוני, אוי, מי יקום בעדי ללחום מלחמה גדולה ונוראה פזאת, אשר מתעוררת בנגדי בכל עת בגשמיות ורוחניות על מי לי להשען על אבי שבשמים:

רבנו של עולם, למדני דרכי הענוה האמתית, למדני איך לשבר ולכפל הגאון שבלבי ודעתי. כי באמת ידעתי מעט שפלותי, שאין ראוי להעלות על דעתי מחשבות של גאון ונפשות ופניות לעצם רבוי קלקולי ופגמי בלי שעור, אשר חטאתי עויתי ופשעתי נגדך הרבה מאד מעודי עד היום הזה. אך אף-על-פי-כן איני נקי מגאון ונבחות, ואני רחוק מענוה אמתית בתכלית הרחוק, ומחמת זה אני רחוק מבהינת כפדר, ובכל פעם מתגברת בנגדי חס ושלום ההנהגה של בהינת שלא כפדר, ואין שום דבר שילך לי כפדר, רק הכל בעקמיניות ובכלבולים, כי מעקמין ומכלבלין את דעתי ככפה מיני כלבולים ויפורים מכפה צדדים, וגם הפרנסה דחוקה ומצומצמת, ונמשכת בכליון עינים, ונוגשים וחוכות רבים סבבני, ושאר מיני יפורים שיש לי ולכל הסמוכים אלי, בכמה אופנים, שכל זה נמשך מבהינת ההנהגה שלא כפדר, עלידיי שפגמתי בענוה ונכשלתי בגאות ונגלות, רחמנא לצלן מעתה:

בנפלאותיך והסודיך ונגלותך עד אין חקר הנעלם מפני לגמרי, כמו שכתוב, לעשה נפלאות גדולות לבדו כי לעולם חסדו. הן על כל אלה אני מתחזק עצמי עדיו לצפות לישועתי, ולצפצף אמרתי מעפר, לרחמיך והסודיך אשר לא תמו ולא כלו לעולם:

עלינו באתי לפניך מלא רחמים, מלך הכבוד, פועל ישועות בקרב הארץ, למדני איך לנצח אותך, שאזכה לפעול בקשתי ברחמים אצלך, שתלחום בעדי מלחמות ה', ותכניע ותשבר ותכבול כל אויבי תחתי בגשמיות ורוחניות, ותכבול מפני כל תאומי הרעות וכל מדותי הרעות, ותורני ותלמדני בכל עת איך למלט נפשי מהם שלא אמשיכם עלי חס ושלום. כי אתה יודע כי רבים רודפי וצרי רבו משערות ראשי שונאי הנם עצמו מצמיתי אויבי שקר אשר לא יזולתי אז אשיב, ה' מה רבו צרי רבים קמים עלי" (בפרט וכו', אם יש לו יסורים משונאים המונעים אותו מעבודת ה' יפרש כאן שיהתו ותפילתו עליהם) "ואנחנו לא נדע מה נעשה כי עליך עינינו, עורנו אלקי וישענו על דבר כבוד שמך והצילנו וכפר על חטאתינו למען שמך. כי לא על צדקותינו אנחנו מפילים תחנונונו לפניך כי על רחמיך הרבים", מה אנו מה חיינו מה חסדנו מה צדקותנו מה ישועתנו מה פחנו מה גבורתנו, מה נאמר לפניך ה' אלקינו ואלקי אבותינו, הלא כל הגבורים כאן לפניך, ואנשי השם בלא היו, וחכמים בכלי מדע,

ה' איש מלחמה ה' שמו, ה' עוזו וגבור ה' גבור מלחמה. רבנו של עולם, מרום וקדוש פועל גבורות עושה חדשות בעל מלחמות, רחם עלי למען שמך, והלחם בעדי מלחמות ה', ריבה ה' את יריבי לחם את לוחמי. כי בעונותי הרבים כבדה עלי המלחמה, וראה "כי אזלת יד ואפס עצור ועזוב". ובעונותי העצומים והרבים מאד מאד עד גבהי שמי השמים ועמקי מתהום רבה וכו', ההליו דעתי כל-כף, עד אשר ממעין אותי גדעתי השפלה, שפמעט אין בידי חס ושלום ללחום מלחמתי שאני מכרה להלחם בעולם המעשה הזה, ואין בידי לעמד נגד שונאי ואויבי בגשמיות ורוחניות, בפרט נגד תאומי הרעות. אזי לי וי לי, מה אומר מה אדבר מה אצמדק, וגם זה מעלם נפלאותיך ונוראותיך אשר אני זוכה על-כפלי-פנים עדיו לדבר דברי אלה לפניך, לחלות פניך שתלחום בעדי מלחמתי נגד אויבי בגשמיות ורוחניות, כי באמת נפלאות היא בעיני, נפלאות תמים דעים, "אודך על כי נוראות נפילתי נפלאים מעשיך ונפשי יודעת מאד. מה גדלו מעשיך ה' מאד עמקי מחשבותיך", אשר אתה הושב מחשבות עדיו לקר בני אלה, ואתה מהונני עדיו עדיו לפרש שיהתי זאת לפניך, לבוא לפניך להתפלל שתרחם עלי ותלחום בעדי מלחמותיך, ועל חסדיך ונסיד ונפלאותיך כאלה וכאלה אשר אני רואה מרחוק שאתה עושה עמי תמיד בכל יום ובכל עת ובכל שעה, מלבד מה שאני מאמין

לעילוי נשמות
מאיר צבי בן הרב נחמן ישראל
ת.נ.צ.ב.ה.

להצלת שמעון בן רמונה רוחמה, ולדוע של קיימא
וכן לרפואה שלמה רחל בת מול ורמונה רוחמה
בת שמחה

לעילוי נשמות מירה בת אשר
ת.נ.צ.ב.ה.

לרפואת חיה ליאורה
בת פטריסיה

ליצירת קשר להארות ותרומות nahalzohar@gmail.com

לעילוי נשמת דבורה בת חיים
ת.נ.צ.ב.ה.